

[Aksel Larsen.]

fandt den samme ånd hos regeringerne; det sker i mange forhold, men jeg synes ikke i alle forhold — og jeg synes, der er sket alt, alt for lidt på det område, jeg her har omtalt.

Må jeg erindre om, hvordan det i sin tid gik, da man dannede Benelux. Dengang havde man også haft højtidelige komiteer, embedsmænd og eksperter siddende for at lave udredninger på mange, mange hundrede eller måske mange tusinde sider, og man var ikke kommet et skridt ud ad vejen, for jo flere udredninger man fik, og jo mere materiale man fik, des mere kompliceret blev det; det var klart for alle, at det uhyre problemkompleks: at forene disse tre lande, Holland, Belgien og Luxembourg, i et økonomisk samarbejde, var uløseligt. Men så var der, så vidt jeg har forstået, en 4-5 politikere fra de tre lande, der satte sig sammen, snakkede om tingene, lavede nogle kortfattede retningslinjer eller direktiver til eksperterne og sagde: „Mine herrer, Deres udredninger viser, at det ikke kan lade sig gøre. Her er retningslinjerne; det skal gøres, og det skal gøres efter disse retningslinjer“. Og så blev det gjort.

Jeg vil ikke udtale mig om, hvorvidt noget sådant er helt tilfredsstillende; men jeg tror, at hvis vi kunne nå til nogle håndfaste beslutninger i de nordiske lande om, at det og det skulle gøres, var der chance for, at det blev gjort. Men så længe man lader det drukne i ekspertudredninger og overvejelser de forskellige steder, kommer det ikke så forfærdelig langt. Selv om der er sket en meget gunstig udvikling i det økonomiske samarbejde i øvrigt, er den efter min opfattelse i mindre grad sket som følge af et bevidst arbejde fra landenes og regeringernes og parlamenternes side, men i højere grad som følge af en naturlig udvikling og naturlige faktorer, der har begunstiget dette økonomiske samarbejde.

Der er en anden sag, som jeg synes jeg også bør komme ind på ved denne lejlighed. Det drejer sig om et trafikproblem, hvis løsning ganske bestemt også ville fremme det nordiske økonomiske og politiske samarbejde, nemlig en løsning af det, man under ét kalder Øresundsproblemerne.

Spørgsmålet om en fast forbindelse over Øresund har man arbejdet med i hvert fald

siden 1953 — der er andre, der har arbejdet med det endnu længere — og man var efterhånden nået dertil, at Nordisk Råd i 1965 så sig i stand til at vedtage en rekommandation til regeringerne i almindelighed og med særlig adresse til Sveriges og Danmarks regeringer om snarest muligt at træffe principbeslutning om at bygge den første faste forbindelse mellem Danmark og Sverige og lokalisere den til København-Malmø. Siden den tid har man fortsat med udredninger og undersøgelser, og det er umuligt for én, der er uden for administrationen, at afgøre, i hvor høj grad det er blevet gjort med den fornødne kraft, eller om det måske kunne være gjort noget hurtigere. Men jeg siger i hvert fald ikke noget, som er hemmeligt for nogen, når jeg siger, at vi i Nordisk Råd i almindelighed og i trafikudvalget i særdeleshed er af den opfattelse, at det vistnok kunne være gået lidt hurtigere.

Vi vedtog noget andet i Reykjavik; vi vedtog, at vi ville anbefale regeringerne at samle sig om at bygge en fælles nordisk storlufthavn i Øresundsområdet. Vi gjorde det, fordi vi kunne se, at den eksisterende storlufthavn i Kastrup kun et begrænset aremal rækker til, og fordi vi mente, at Norden må have en storlufthavn; og at den kun kan lokaliseres i Øresundsområdet. Netop med henblik på, at vi havde anbefalet, at der byggedes en fast forbindelse mellem København og Malmø, sagde vi, at man hurtigst muligt bør undersøge, om en sådan storlufthavn kan lokaliseres på Saltholm, for hvis den kan det, får den naturligvis betydning for broplanerne, linjeføringen af den faste forbindelse. Vi bad om at få dette undersøgt hurtigt, og de undersøgelserne foregår og foregår, og de er ikke færdige endnu. Vi er nu nået så langt, at vi har fået lovning på i løbet af et par måneder at få det, der påstås at blive det endelige resultat af undersøgelsen af, om man overhovedet kan bygge en fast forbindelse mellem København og Malmø, og i løbet af et halvt års tid skulle der komme supplerende udredninger vedrørende muligheden for at bygge en lufthavn enten på Saltholm eller ved Kongelunden; men det tager altså sin tid.

Det er altså gået sådan med dette lufthavnsspørgsmål, at Nordisk Råd vedtog denne rekommandation; derpå gik den til